

Sygn. akt V CSK 56/13

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa M. M. i J. M.

przeciwko S. L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 października 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 9 sierpnia 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych wyłącznie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wskazał przy tym, iż Sąd Apelacyjny w [...] pominął ustawowych przesłanki miarkowania wysokości kary umownej (art. 484 § 2 k.c.).

W ocenie Sądu Najwyższego, przesłanka „oczywistej zasadności” nie została w sposób właściwy wykazana. W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że oczywista zasadność skargi kasacyjnej ma miejsce jedynie wówczas, gdy bez dokonania głębszej analizy dla przeciętnego prawnika jest oczywiste, że podstawy skargi zasługują na uwzględnienie, a zatem ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i przesądza to o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. postanowienie z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, niepubl.).

Kwestia miarkowania kary umownej była przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. uchwała 7 sędziów Sądu Najwyższego - zasada prawna z dnia 6 listopada 2003 r. III CZP 61/03, OSNC 2004 r., nr 5, poz. 69), w których wyjaśniono, że sama relacja między stawką procentową stanowiącą podstawę określenia wysokości zastrzeżonej kary umownej a stawkami procentowymi

stosowanymi w obrocie przy zastrzeganiu takich kar nie stanowi wystarczającej podstawy do oceny, czy zastrzeżona kara jest rażąco wygórowana. Jeżeli kara umowna jest równa bądź zbliżona do wartości zobowiązania, można ją uznać za rażąco wygórowaną (por. wyrok z dnia 23 maja 2013 r., IV CSK 644/12, niepubl.). Szkoda poniesiona przez powoda (niezależnie od jej ostatecznego ujęcia w sensie kwotowym lub wskazania tylko jej realnej postaci) stanowi jedno z kilku kryteriów, jakie mogą być brane pod uwagę przy ocenie wygórowanego charakteru kary umownej w świetle art. 484 § 2 k.c.

Skarżący powołał się ponadto na naruszenie licznych przepisów postępowania, łącząc je z zarzutami dotyczącymi ustalenia faktów i oceny dowodów, co jest zabiegiem niedopuszczalnym (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Nie ma zatem podstaw do uznania, że skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego jest oczywiście uzasadniona.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw

jw